

Sygn. akt V CSK 526/17

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa „B” SE w H.

przeciwko G.B. i A.B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 marca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 17 maja 2017 r., sygn. akt VI Ca [...] /16,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej
kwotę 2 700,00 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł swój wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na pierwszej spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. I UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.).

Skarżący powołując się na występowanie w niniejszej sprawie istotnego zagadnienia prawnego ostatecznie go nie sformułowali. W uzasadnieniu wniosku w sposób ogólny przedstawili problematykę dotyczącą pojęcia „bezskuteczności

egzekucji z majątku spółki” w kontekście odpowiedzialności członków zarządu wynikającej z art. 299 § 1 k.s.h.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera argumentacji jurydycznej wskazującej na występowanie odmiennych ocen prezentowanego problemu oraz na to, że przepisy dotyczące tej problematyki nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Ponadto argumentacja skarżących zmierza do kwestionowania dokonanych ustaleń faktycznych, gdyż Sąd drugiej instancji odniósł się do składników majątkowych wskazywanych w skardze przez pozwanych i odmiennie ocenił ich wartość.

Ubocznie należy wskazać, że Sąd Najwyższy wielokrotnie zajmował stanowisko w przedmiocie bezskuteczności egzekucji z majątku spółki w kontekście odpowiedzialności członków zarządu wynikającej z art. 299 § 1 k.s.h. (zob. np. wyroki: z dnia 4 marca 2016 r., I CSK 68/15, nie publ.; z dnia 25 marca 2015 r., II CSK 402/14, OSNC-ZD 2016, nr 3, poz. 50; z dnia 30 stycznia 2014 r., III CSK 70/13, nie publ.; z dnia 16 listopada 2011 r., V CSK 515/10, nie publ.; z dnia 17 czerwca 2011 r., II CSK 571/10, nie publ.; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 78/11, OSNP 2013, nr 1 - 2, poz. 4).

Wobec powyższego nie można przyjąć, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

a.1.